

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **Bc. P. V.**, narozený X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2025, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 1 117,50 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2025, č. j. X, jímž byly podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 2. 2025, č. j. X, kterým bylo rozhodnuto o tom, že byl žalobci podle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ode dne 20. 2. 2025 odňat invalidní důchod. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalované uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobce nejprve zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, přičemž upozornil na konkrétní zdravotní komplikace, které se negativně promítají do jeho pracovního života.
3. Následně žalobce namítl, že v dotčeném správním řízení nebyl jeho zdravotní stav posouzen správně a úplně. Posudek o invaliditě Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) v námitkovém řízení totiž dle názoru žalobce bagatelizuje dopad jeho psychických obtíží na pracovní schopnost a nebere v úvahu funkční omezení, která jsou potvrzena lékařskými zprávami. Byť byla u žalobce konstatována smíšená porucha osobnosti, nedošlo ke zohlednění symptomů, které jej zásadně omezují v práci i v sociálním prostředí. Podle žalobce tudíž nedošlo ke zjištění úplného skutkového stavu (§ 3 správního řádu), neboť žalovaný nevycházel ze všech dostupných podkladů a neprovedl nové komplexní vyšetření. Zdravotní stav žalobce se přitom nezlepšil natolik, aby odůvodnil odejmutí invalidity (resp. se kombinace jeho psychických a fyzických obtíží v posledních letech naopak zhoršila). Dle žalobce jsou tak v jeho případě nadále naplněny podmínky pro invalidní důchod prvního stupně.
4. Žalobce též zmínil, že mu nebyl doručen posudek IPZS v námitkovém řízení, přičemž se tak k jeho závěrům neměl možnost vyjádřit.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě úvodem popsala průběh daného správního řízení a obsah žalobních námitek, přičemž také odkázala na pro věc relevantní právní úpravu. Následně uvedla, že žalobce fakticky nesouhlasí s medicínským posouzením svého zdravotního stavu. Žalovaná proto navrhla provedení důkazu odborným lékařským posouzením žalobcova zdravotního stavu posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále „MPSV“) dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Pro případ, že posudkovou komisí MPSV nebude prokázána invalidita žalobce, pak žalovaná navrhla zamítnutí podané žaloby.

Vyjádření žalobce

6. Žalobce v písemném vyjádření se ve věci ze dne 22. 1. 2026 toliko konstatoval, že s posudkem posudkové komise MPSV ze dne 12. 1. 2026 souhlasí.

Další vyjádření žalované

7. Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 3. 2. 2026 nejprve obsáhle popsala zjištění k osobě žalobce týkající se jeho studia, pracovních činností a zájmů. Dále zrekapitulovala historický průběh správních řízení o invaliditě žalobce s tím, že byl uznán invalidním v prvním stupni od roku 2017. Připomněla, že na rozdíl od posudků o invaliditě IPZS pořízených v průběhu dotčeného správního řízení, byl žalobce posudkem posudkové komise MPSV ze dne 12. 1. 2026 uznán i nadále invalidním v prvním stupni.
8. Podle názoru žalované byly dřívější posudky o invaliditě žalobce z let 2017 a 2019 posudkově nadhodnocené, přičemž byl tento stav napraven až posudky o invaliditě IPZS ze dne 29. 1. 2025 a ze dne 14. 4. 2025. Dle žalované u žalobce nebylo doloženo středně těžké funkční postižení, ať už z oblasti neurotických poruch, či poruchy osobnosti. Důkazem pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

malý dopad na společenské fungování jsou podle žalované „čilé“ sportovní aktivity žalobce a bezproblémové navazování obchodních vztahů. Rovněž nutnost pouze minimální udržovací léčby dle názoru žalované dokládá pouze lehkou funkční poruchu. Samotné časté změny zaměstnavatelů pak nejsou důkazem duševní poruchy žalobce. K tomu žalovaná doplnila, že se jí přerušení živnosti žalobce ode dne 11. 7. 2025 jeví jako účelové, nesouvisející s jeho zdravotním stavem. Žalovaná proto soudu „navrhla zvážit“ vypracování revizního posudku jinou posudkovou komisí MPSV.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice ze dne 4. 2. 2026 upozornil na fakt, že pokud žalovaná ve veřejných registrech zjistila internetový obchod „X“ (X), XA, pak se jednalo o jinou osobu a doménu než v případě žalobce, který v minulosti vlastnil dnes již neprovozovanou doménu XB.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádřila se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud zároveň v projednávaném případě rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, přičemž tedy ve svém hodnocení vycházel jednak z protokolu o jednání posudkové komise MPSV ze dne 12. 1. 2026 a z posudku této posudkové komise z téhož dne, který nechal soud vypracovat pro účely předmětného soudního řízení (pozn. soudu – oběma účastníkům byly nadepsané dokumenty doručeny dne 22. 1. 2026), a jednak z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovanou.
13. V daném kontextu pak soud pro úplnost upozorňuje, že ve věci neprováděl pro zjevnou nadbytečnost žalobcem navržené dokazování (dle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 s. ř. s.) napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, námitkami žalobce ze dne 27. 2. 2025, posudky o invaliditě v námitkovém a prvostupňovém řízení ze dne 14. 4. 2025 a 29. 1. 2025, zdravotnickou dokumentaci Psychiatrie Hnídek, Krizového centra RIAPS, Psychiatrie INEP, Psychiatrické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice v Praze a Psychologické ambulance Varnsdorf, dále lékařskými zprávami z Kožní ambulance Rumburk, daňovým přiznáním žalobce za rok 2024 a seznamem zaměstnavatelů a dob pojištění žalobce včetně jeho vedení na Úřadu práce, tj. listinami připojenými k podané žalobě, které jsou součástí správního spisu, neboť obsah spisové dokumentace nelze bez dalšího považovat za důkaz. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu výše odkazovaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalované (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).

14. Stejně tak soud shledal nadbytečným provádět dokazování (dle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 s. ř. s.) lékařskou zprávou a výsledky laboratorních testů z Alergoimunologie Rumburk, potvrzením o ukončení pracovního poměru žalobce u společnosti Concentrix a potvrzením o jeho registraci na Úřadu práce, jelikož veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly už z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ve spojení se skutečnostmi podávajícími se z protokolu o jednání posudkové komise MPSV ze dne 12. 1. 2026 a z posudku této posudkové komise z téhož dne. Stávající listinné důkazy tak dle názoru soudu plně dostačovaly ke zjištění skutečného stavu, zejména pak v kontextu informací seznatelných z posudku posudkové komise MPSV, o jehož správnosti a úplnosti soud neměl pochybnosti, jak bude také v podrobnostech dále vyloženo.
15. Současně je v této souvislosti třeba doplnit, že veškeré v řešeném případě relevantní lékařské zprávy (mj. tedy i shora uvedené) měla posudková komise MPSV k dispozici (tj. byly jí předloženy soudem či samotným žalobcem, popř. byly již součástí správního spisu), přičemž je tato komise vyhodnotila a z jejího posudku ze dne 12. 1. 2026 vyplývá závěr o tom, že měla pro posouzení zdravotního stavu žalobce dostatek odpovídajících podkladů. S ohledem na skutečnost, že soud nemá medicínské znalosti (resp. potřebnou odbornost) k tomu, aby sám vyhodnotil, zda skutečnosti obsažené v těchto listinách měly nějaký vliv na hodnocený pokles pracovní schopnosti žalobce, či nikoliv, byl zdravotní stav žalobce (resp. obsah lékařské dokumentace) posouzen právě posudkovou komisí MPSV.
16. Z obsahu předloženého správního spisu přitom soud ve věci zjistil, že Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 4. 2. 2025, č. j. X, žalobci odňala podle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ode dne 20. 2. 2025 invalidní důchod, neboť podle posudku o invaliditě posudkového lékaře IPZS ze dne 29. 1. 2025 už žalobce nebyl invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 10 %. Proti prvostupňovému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení žalobce následně podal námitky. V řízení o námitkách byl poté znovu posouzen jeho zdravotní stav posudkovou lékařkou IPZS. V rámci posudku o invaliditě IPZS v námitkovém řízení ze dne 14. 4. 2025 pak bylo konstatováno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), přičemž byla stanovena celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobce o 10 %. Žalovaná poté na tomto základě vydala ve věci již shora rekapitulované napadené rozhodnutí.
17. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Z odst. 2 citovaného ustanovení dále vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupně, poklesla-li b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

18. Pracovní schopnost je poté definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odst. 4 odkazovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.
19. Soud k tomu podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se přitom považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.
20. Napadeným rozhodnutím byl žalobci ode dne 20. 2. 2025 odňat invalidní důchod, a to s odůvodněním, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce poklesla jeho pracovní schopnost celkově toliko o 10 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod je dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %. V daném případě tak bylo třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval alespoň podmínky invalidity prvního stupně, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
21. Již výše přitom bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky IPZS v rámci námitkového řízení o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem posudkové lékařky IPZS nespokojil, a protože sám nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení už dříve zmíněný odborný posudek od posudkové komise MPSV, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato posudková komise tedy nově posoudila celkový zdravotní stav žalobce, pokles jeho pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobce.
22. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí MPSV v projednávané věci pak soud zjistil, že tato komise jednala v řádném složení, přičemž byl posudek ze dne 12. 1. 2026 vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace [tj. kompletní spisová dokumentace shromážděná v rámci daného řízení, zdravotnická dokumentace praktického lékaře žalobce, žalobcem předložené Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lékařské zprávy a další nálezy MUDr. D. H. z psychiatrické ambulance ze dne 21. 10. 2024, 26. 2. 2025 a ze dne 3. 9. 2025, MUDr. R. K. a PhDr. E. K. z denního stacionáře z období ode dne 16. 4. 2013 do dne 26. 4. 2013, MUDr. M. P. z Institutu neuropsychiatrické péče ze dne 3. 10. 2019, Mgr. V. Z. z psychologického vyšetření ze dne 24. 2. 2025, MUDr. A. K. z kožní ambulance ze dne 5. 3. 2024 a 1. 2. 2024, MUDr. M. Č. z Psychiatrické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 17. 12. 2015, MUDr. M. Č. z ambulance alergologie a klinické imunologie ze dne 7. 5. 2025 a 11. 6. 2025, a MUDr. P. K. z psychiatrie ze dne 5. 10. 2017] a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí MPSV. Žalobce byl tedy jednání posudkové komise MPSV osobně přítomen a přímo při jednání této komise byl též vyslechnut a vyšetřen odbornou lékařkou z oboru psychiatrie prim. MUDr. Z. S. Z posudkové dokumentace je tak zjevné, jaké konkrétní lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla posudková komise MPSV k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů, zdravotní dokumentace praktického lékaře, spisové dokumentace žalované a IPZS a vlastního vyšetření žalobce při jednání posudkové komise MPSV, pak tato dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidní pro invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

23. Posudková komise MPSV konstatovala, že se u žalobce jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je středně těžká smíšená porucha osobnosti. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobce pak posudková komise MPSV hodnotila podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to dle její kapitoly V, položky 7b. Na základě nadepsaného zdravotního postižení žalobce následně posudková komise MPSV stanovila konkrétní míru poklesu jeho pracovní schopnosti na 35 %. Posudková komise MPSV přitom v předmětném posudku zrekapitulovala pro věc relevantní lékařské nálezy a další zjištění plynoucí z obsahu podkladové dokumentace, přičemž srozumitelně a jasně konstatovala, že se u žalobce jedná o „*středně těžkou smíšenou poruchu osobnosti s úzkostnými, schizoidními rysy, v pravidelném sledování v psychiatrické ambulanci a psychoterapeutickém vedení bez významnějšího efektu na sociální fungování žalobce. Žalobce má náhled, spolupracuje, užívá medikaci. Není schopen pracovat v rámci svého vzdělání, pod tlakem ani ve větším pracovním kolektivu. V sociálních interakcích selhává, žije samotářským životem, bojí se kontaktů s lidmi. Je vztahovačský, obsesivní myšlenky se týkají obav z tragických událostí, z jeho nevhodného chování, mají charakter až myšlenkových ruminací. Rituály nemá. Je v trvalé psychické tenzi. Stav posuzovaného se od roku 2017, kdy byl uznán invalidním v I. st. nezměnil, i přes maximální úsilí ke zlepšení psychického stavu a sociálního fungování nedošlo. Jedná se o podstatné narušení pracovního a společenského fungování. Míra poklesu pracovní schopnosti byla určena ve středu rozmezí. Současně posudková komise MPSV přehledně vyložila, že „nezařazuje zdravotní postižení žalobce do kapitoly V, položky 7 a) (5-10 %), protože zhoršená sociální adaptabilita, zvýšená konfliktnost a disharmonické chování žalobce nevede pouze k narušení pracovních a společenských vztahů, ale prokazatelně vede ke ztrátě zaměstnání a sociální izolaci, což lze hodnotit jako podstatné narušení společenského a pracovního fungování. Posudková komise MPSV se tedy ve věci neztotožnila se závěry posudkových lékařů IPZS ve správním řízení. Nadto uvedená komise popsala i to, že zdravotní postižení žalobce nezařadila „do kapitoly V, položky 7 c) (70 %), neboť u žalobce není těžkým způsoben narušen výkon denních aktivit, nebylo diagnostikováno žádné jiné závažné duševní postižení a psychopatologické projevy se neblíží závažným duševním poruchám“, jakož ani „do kapitoly V, položky 5 c), protože dle vývoje stavu žalobce je primární osobnostní problematika. Neurotické projevy až charakteru obsesivních myšlenek jsou spíše druhotné a doprovodné, při hodnocení*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotního stavu byly zohledněny. Alergické, atopické obtíže a dermatitida poté dle posudkové komise MPSV neměly vliv na pokles pracovní schopnosti žalobce.

24. Posudková komise MPSV tudíž v řešeném případě uzavřela, že se u žalobce z funkčního hlediska jednalo o invaliditu prvního stupně, neboť na základě komplexního zhodnocení odborných nálezů, prostudování zdravotní dokumentace a vyhodnocení funkčních dopadů dominujícího onemocnění, vyšetření specialistou z oboru psychiatrie při jednání posudkové komise MPSV a s akceptováním uváděných subjektivních potíží žalobce, byla z funkčního hlediska naplněna kritéria právě pro tento stupeň invalidity (pozn. soudu – nikoliv pro invaliditu druhého či třetího stupně). Žalobce je tak dle závěru posudkové komise MPSV schopen jednodušší práce v malém kolektivu s možností samostatné kanceláře či práce z domova, ve zkráceném pracovním úvazku (o 1/3), případně s podstatně menší intenzitou (snížení výkonové normy o 1/3).
25. Soud zhodnotil výše odkazovaný posudek posudkové komise MPSV ze dne 12. 1. 2026, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí MPSV. Soud proto považuje posudek posudkové komise MPSV ze dne 12. 1. 2026 za úplný, přesvědčivý a objektivní, přičemž neměl jakéhokoliv důvodu zpochybnit v něm uvedené lékařské závěry. Tyto závěry se totiž nejedná o zjevně nelogické či svévolné, naopak je soud hodnotí jako zcela dostatečné pro přijatý závěr. K tomu je třeba zdůraznit, že odborné posudkové závěry nepodléhají hodnocení soudu z hlediska jejich správnosti, neboť k tomu soud nemá odborné lékařské znalosti.
26. Soud tudíž s ohledem na vše, co bylo již shora popsáno, dospěl k závěru, že je předmětná žaloba důvodná, neboť žalovaná při rozhodování o námitkách žalobce vycházela z hodnocení invalidity žalobce posudkovou lékařkou IPZS v námitkovém řízení, jejíž posudek však neodpovídal úplně a řádně zjištěnému skutkovému stavu.
27. Ke zcela povšechnému tvrzení žalované (viz písemném vyjádření ze dne 3. 2. 2026) o tom, že dle jejího názoru byly dřívější posudky o invaliditě žalobce z let 2017 a 2019 posudkově nadhodnocené, přičemž byl tento stav napraven až posudky o invaliditě IPZS ze dne 29. 1. 2025 a ze dne 14. 4. 2025, pak soud uvádí, že mu není vůbec zřejmé, z čeho konkrétně tento závěr žalovaná aktuálně dovozuje, neboť v posudcích o invaliditě v prvostupňovém a námitkovém řízení, jakož ani v namítaných rozhodnutích vydaných v nyní projednávané věci, nebyla nijak uvedena informace o tom (natožpak tomu odpovídající úplné odůvodnění), že by dřívější posudky o invaliditě žalobce byly posudkově nadhodnocené, resp. nesprávné. Žalovaná tak až v dalším učiněném vyjádření ve věci ze dne 3. 2. 2026 tímto prostým tvrzením toliko spekulativně – tj. bez jakéhokoliv relevantního podkladu – popřela svoji dřívější rozhodovací činnost (resp. hodnocení posudkových lékařů) v řešeném případě. V tomto směru je nutno podotknout, že tato (nepodložená) úvaha žalované vyslovená až ve vyjádření k posudku posudkové komise MPSV není v žádném případě postačující. Naproti tomu totiž posudková komise MPSV v posudku ze dne 12. 1. 2026 jasně a přehledně popsala diagnostický souhrn žalobce a skutková zjištění při posuzování jeho zdravotního stavu (resp. citovala i rozhodné části lékařských nálezů odborných lékařů žalobce), přičemž nad rámec již dříve uvedeného srozumitelně konstatovala, že *„byl žalobce uznán invalidním v prvním stupni od roku 2017. Dle zprávy Institutu neuropsychiatrické péče, kde byl v péči od 12/2014 do 10/2019 má náhled, k léčbě je motivován, dochází na pravidelné kontroly. Prognóza je nepříznivá, fungování posuzovaného je*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postiženo ve všech sférách, opakovaně selhává v sociální rovině. Od 11/2019 je v péči MUDr. H. v České Lípě, který v popředí uvádí osobnostní akcentaci, rysy úzkostné, schizoidní, anankastické, je patrná sociální staženost, vyhýbavé tendence a senzitivní vztahovačnost, čímž je snížena pracovní adaptabilita a značně ztížena možnost normálního pracovního uplatnění.“ Posudková komise MPSV přitom v tomto ohledu seznatelně vycházela mj. z aktuálních lékařských nálezů odborných lékařů MUDr. D. H. (psychiatra) ze dne 26. 2. 2025 a 3. 9. 2025, MUDr. M. P. (psychiatricky) ze dne 3. 10. 2019, a z psychologického vyšetření Mgr. V. Z. (psycholožka) ze dne 24. 2. 2025, jakož i z vlastního vyšetření žalobce při jednání komise MPSV dne 12. 1. 2026 odbornou lékařkou prim. MUDr. Z. S. (psychiatrickou). Na tomto základě tedy posudková komise MPSV u žalobce vyhodnotila středně těžkou smíšenou poruchu osobnosti s úzkostnými, schizoidními rysy (v pravidelném sledování v psychiatrické ambulanci a psychoterapeutickém vedení bez významnějšího efektu na jeho sociální fungování). Vyslovila též jednoznačný závěr, podložený právě odbornými lékařskými zprávami, že se stav žalobce od roku 2017, kdy byl uznán invalidním v prvním stupni nezměnil, přičemž i přes maximální úsilí ke zlepšení psychického stavu a sociálního fungování k tomuto dosud nedošlo. Dle posudkové komise MPSV se tak i nadále jedná o podstatné narušení pracovního a společenského fungování žalobce. Vzhledem k nadepsanému tak zdejší soud neshledal důvodným prosté tvrzení žalované o tom, že u žalobce nebylo doloženo středně těžké funkční postižení.

28. Za zcela mimoběžnou fabulaci poté soud vyhodnotil zmínku žalované, že důkazem pro malý dopad na společenské fungování jsou „čilé“ sportovní aktivity žalobce a bezproblémové navazování obchodních vztahů. Této poznámce žalované totiž nesvědčí žádná okolnost podávající se z obsahu spisové dokumentace. Současně je k tomu třeba uvést, že posudková komise MPSV ve svém posudku uvážila i nad tím, že je žalobce somaticky zdravý, přičemž se věnuje (zejména) běhu. Soudu pak není za tohoto stavu vůbec zřejmé, jak tato sportovní aktivita žalobce dle žalované dokládá, že ten z posudkového (medicínského) hlediska netrpí středně těžkou smíšenou poruchou osobnosti, resp. že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce nepřesahuje 35 %. Žalovaným uvedené „bezproblémové navazování obchodních vztahů“ pak ve věci nebylo nijak doloženo. Naopak, posudková komise MPSV na základě odborného posouzení mj. vyslovila, že žalobce „*není schopen pracovat v rámci svého vzdělání, pod tlakem ani ve větším pracovním kolektivu. V sociálních interakcích selhává, žije samotářským životem, bojí se kontaktů s lidmi.*“ Vycházeje z lékařských zpráv a odborných nálezů byla posudkovou komisí MPSV současně popsána skutečnost, že je žalobce od roku 2014 v péči psychiatrů a od roku 2021 pravidelně dochází i na psychoterapii, avšak se jeho zdravotní stav od roku 2017, i přes maximální úsilí ke zlepšení psychického stavu a sociálního fungování, nezměnil. Zdejší soud tedy ani v této části neshledal žádnou oporu pro ničím nedoložené tvrzení žalované o nutnosti „*pouze minimální udržovací léčby*“.
29. Jestliže žalovaná také zmínila, že samotné časté změny zaměstnavatelů nejsou důkazem duševní poruchy žalobce, jakož i to, že se jí přerušení živnosti žalobce jeví účelovým, jedná se dle soudu rovněž o nepřiléhavé zjednodušující až spekulativní tvrzení, neboť na těchto okolnostech nebyl závěr posudkové komise MPSV založen, když tato komise v dotčeném posudku toliko zrekapitulovala pracovní anamnézu žalobce a dále se již seznatelně věnovala odbornému (medicínskému) posouzení zdravotního stavu žalobce a stanovení míry poklesu jeho pracovní schopnosti.
30. Soud v tomto ohledu konečně uvádí, že posudek posudkové komise MPSV je třeba vnímat komplexně, resp. řádně reflektovat jeho úplný obsah, a nikoliv bez dalšího fabulovat jisté okolnosti, selektovat či vytrhávat ze souvislosti jednotlivá tvrzení v posudku uvedená a tyto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

následně vykládat zcela izolovaně a nepřiléhavě (nadto bez jakékoliv opory ve spisové dokumentaci).

31. V daném kontextu soud žalovanou upozorňuje také na skutečnost, že „specifické postavení posudkových komisí spočívá právě v tom, že jsou nadány odbornou kompetencí v oblasti posudkového lékařství, což znamená, že jsou schopny z medicínského hlediska komplexně posoudit zdravotní stav účastníka řízení, (...)“, přičemž je třeba zároveň zdůraznit fakt, že posudková komise MPSV je sama orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35, nebo usnesení téhož soudu ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 Ads 188/2023-29, či ze dne 13. 5. 2025, č. j. 1 Ads 33/2025-42).
32. Za daného stavu věci tudíž soud neshledal potřebu, aby byl shora odkazovaný posudek ze dne 12. 1. 2026 jakkoliv doplňován, či aby byl případně v řešené věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí MPSV, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, odpovídá též ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
33. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
34. V souvislosti s tím, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nadepsanou vadu řízení, se soud už nezabýval dalším žalobním tvrzením stran nedoručení posudku o invaliditě IPZS v námitkovém řízení žalobci, neboť by to bylo za vyvstalé situace zcela nadbytečným.
35. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku žalované uložil povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 1 117,50 Kč odpovídající vynaloženému cestovnímu k jednání posudkové komise MPSV dne 12. 1. 2026 – tj. z Varnsdorfu do Ústí nad Labem a zpět (celkem 140 km; hodnota kombinované spotřeby vozidla Škoda Fabia, reg. zn. X, je dle doloženého technického průkazu 6 litrů benzínu automobilového na 100 km; cena benzínu automobilového 95 oktanů podle vyhlášky č. 573/2025 Sb. je 34,70 Kč za 1 litr; základní náhrada za 1 km jízdy je podle téže vyhlášky 5,90 Kč). Naproti tomu soud žalobci nepřiznal jím uplatněnou náhradu nákladů řízení spojených s cestou k odbornému vyšetření na Psychiatrii Hnídek v České Lípě dne 3. 9. 2025, jelikož soud tento úkon žalobce neshledal za důvodně vynaložený náklad daného soudního řízení. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. února 2026

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce